

Κάποιοι φίλοι μου ζήτησαν, μετά την χθεσινή σύσκεψη, να γράψω ένα κείμενο για το θέμα του Δημοτικού Θεάτρου που μας απασχόλησε ψές, και να το ανεβάσω στο FB να μαζέψουμε likes – σκέφτηκα να το κάνω πιο γενικό και πιο οραματικό.

Ας ονειρευτούμε λοιπόν την Πάφο του 2017!

Σημείο εκκίνησης το ράουνταμπάουτ - Συντριβάνι του Παφιακού. Παρόλο που τα έργα βιτρίνας (έργα που τα βλέπεις μόνον, και δεν έχουν λειτουργική χρήση) δεν με ενθουσιάζουν, εν τούτοις φαντάζομαι έναν αναβαθμισμένο κυκλικό κόμβο με θέμα παιχνίδι φωτός και νερού, να σου κόβει την ανάσα. Μιά γυάλινη μοντέρνα απόδοση του λογότυπου του Πάφος 2017, ενταγμένη στο συντριβάνι, σαν να σου ψιθυρίζει για το τί σε περιμένει. Στρίβεις προς τη Λεωφόρο Γρίβα Διγενή, που ας σημειωθεί είναι πιά μονής κατεύθυνσης) και μια τεράστια Αλέα με ψηλό πράσινο εκατέρωθεν του δρόμου σε υποδέχεται, με εντυπωσιακό οδικό φωτισμό δεξιά - αριστερά. Περνάς το Μνημείο Μακαρίου και αρχίζει ένας ωραίος πεζόδρομος (το διαπλατυσμένο πεζοδρόμιο της λεωφόρου Γρίβα Διγενή) με κόσμο να περπατά πάνω - κάτω. (για κάποιους αρκετά παλιούς, αυτή είναι μια οικεία εικόνα αφού ο περίπατος από τις Αρτυμαθικές μέχρι του Διοικητού) ήταν η βόλτα των Παφιτών. Η οικία Επάρχου έχει τοπιοτεχνηθεί απίθανα με καλλιτεχνικό φωτισμό....

Και ξαφνικά εμφανίζεται μπροστά μας ένας αναπάντεχα High-tech, επιβλητικός όγκος, σε ευχάριστη αντίθεση με τα Ιστορικά Κτίρια της πόλης, το Νέο Δημοτικό Θέατρο. Γυάλινο, διάφανο, απαστράπτον είναι η κορωνίδα των πολιτιστικών κτιρίων, να λούζει με φώς τον κόσμο που περπατά πιά, από την κάθε γωνιά της πόλης για να φτάσει (σχεδόν τελετουργικά) στην «παράσταση». Το περπάτημα από το σημερινό Δημοτικό Μέγαρο μέχρι το Νέο Θέατρο μου θυμίζει την «ανάβαση στην Ακρόπολη».

Η λεωφόρος Γρίβα Διγενή έχει τοπιοτεχνηθεί σε όλο το μήκος, σε κάθε γωνιά και ένας Χορηγός έχει προσφέρει στη πόλη και μια Διαμόρφωση, ένα τοπόσημο, ένα μνημείο. Τα ιστορικά κτίρια έχουν αναδειχθεί, και ο ολοκαίνουργιος αστικός εξοπλισμός μυρίζει "Ευρώπη". και φτάνουμε στην Πλατεία 28^{ης} Οκτωβρίου. Ο Δημόσιος Κήπος έχει εμπλουτισθεί με ωραίο ψηλό και χαμηλό πράσινο και μέσα βρίσκονται διάσπαρτα Γλυπτά – έργα Παφιτών Γλυπτών.

Μιά τεράστια πλατεία που το πλακόστρωτο της εκτείνεται από το κτίριο του Δημοτικού Μεγάρου μέχρι την λέσχη Ευσέβεια και το Μνημείο του Ερωτα. Δεν υπάρχουν αυτοκίνητα και κόσμος πολλός είναι μαζεμένος. Άλλοι χορεύουν άλλοι παίζουν μουσική, happenings απρόβλεπτα, Λεωφορεία ξεφορτώνουν κόσμο σε ένα ατέλειωτο φεστιβάλ!

Το σημερινό Δημαρχείο (αφού έχει ανεγερθεί ήδη το Νέο Δημοτικό Μέγαρο) έχει μετατραπεί σε «σαλόνι του πολίτη» - πολλοί γάμοι γίνονται κάθε μέρα με την ευκαιρία του 2017 – και γίνονται περιοδικές εκθέσεις που παρουσιάζουν την Ιστορία της πόλης.

Από την πλατεία Κωστή Παλαμά ξεκινούν πεζόδρομοι προς την Εξω Βρύση και τον Μουσαλλά γιατί όλοι θέλουν να δούν και να μούν στο Τελεφερίκ που έχει πρόσφατα εγκαταστασθεί και διοχετεύει κόσμο που έχει σταθμεύσει κάτω στην Αποστόλου Παύλου και θέλει να απολαύσει τη θέα από τον Λόφο του Μουσαλλά.

Προχωρώντας προς τη Πλατεία Κέννεντυ, βλέπεις δεξιά την Αστυνομία (που δεν είναι πιά Αστυνομία, αλλά η Πανεπιστημιακή Σχολή Καλών Τεχνών) με τους φοιτητές να μπεινοβγαίνουν και να διέρχονται μέσα από την πλατεία πηγαίνοντας προς τις Αίθουσες της Παλιάς Ηλεκτρικής που έχει μετατραπεί σε Συνεδριακό Κέντρο.

Και εκεί που νομίζεις ότι έχεις φτάσει στο τέλος της διαδρομής, κόσμος χαρούμενος, παρέες – παρέες, παίρνουν την Λεωφόρο Μακαρίου που είναι ένας απέραντος πεζόδρομος με τραπεζάκια έξω, μπαράκια, καφετέριες – ένα τεράστιο ανοικτό παζάρι – το ιστορικό κέντρο έχει μετατραπεί σε ένα τεράστιο χώρο αγοράς και ψυχαγωγίας – όλες οι «φυλές» χορεύουν μαζί και τραγουδούν – το πιο αξιοπρόσεκτο είναι πολλοί Τουρκοκύπριοι, παλιοί κάτοικοι Μουττάλου, ήρθαν και πουλούν μαχαλλεπί και πολλά άλλα παραδοσιακά εδέσματα με το μοναδικό τρόπο τους.

Σε κάθε στενό ανακαλύπτεις και κάτι διαφορετικό (θυμίζει Βαρκελώνη) ώσπου φτάνεις στα Κτίρια της «Διοίκησης» που έχουν μετατραπεί σε Μουσεία. Η περιοχή θυμίζει ένα μεγάλο ανοικτό Terminal αφού τα λεωφορεία συνεχώς παίρνουν και φέρνουν κόσμο από την Κάτω Πάφο – που δεν έχει καμιά σχέση με την σημερινή εικόνα. Η Κάτω Πάφος θυμίζει το κοσμοπολίτικο Estoril - σε γωνιά παίζουν παιδιά ενώ παρα πολύς κόσμος περιμένει ουρά έξω από το Νέο Αρχαιολογικό Μουσείο, να μπει – λένε πως η εμπειρία είναι μοναδική (διαδραστικές προβολές, αρχιτεκτονική αιχμής, μια πανέμορφη καφετέρια κλπ)

Μπροστά από το Κάστρο κάθε μέρα και άλλα μουσικά σχήματα γεμίζουν το χώρο με νότες. Και κάτι αφάνταστο – Το τμήμα αρχαιοτήτων (μέσα σε χρόνο ρεκόρ) έχει ανασκάψει και Αναστηλώσει το μεγαλύτερο Θέατρο της Κύπρου (μόνο 200 μέτρα από το Κάστρο – πάνω στη θάλασσα) – είναι σαν ένα μικρό «κολοσσαίο», και οι χιλιάδες επισκέπτες περιφέρονται μέσα στο πεντακάθαρο χώρο του Αρχαιολογικού Πάρκου, σαν μια άλλη Πομπηία.....

(Την Κυριακή λέγεται ότι τέσσερεις Ευρωπαίοι Πρωθυπουργοί και ο Πρόεδρος του Ισραήλ θα παρακολουθήσουν τη Μουσική Ακρόαση με τους τέσσερεις κορυφαίους τενόρους στο χώρο του αμφιθεάτρου.....)

Όταν ένα Ονειρο γίνεται συλλογικό, δεν είναι πιά Ονειρο – είναι ΣΚΟΠΟΣ